

מ"ת 45565/05/17 - מדינת ישראל נגד א ו

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 45565-05-17 מדינת ישראל נ' ו (עציר)
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת סימי פלג קימלוב
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים א ו (עציר)

החלטה

בפני בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

כתב האישום וטענות הצדדים:

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 11.5.17 עת עבדה המתלוננת בקיבוץ סער איים הנאשם עליה בפגיעה שלא כדין בגופה באמצעות הודעות טקסט ששלח לטלפון הנייד שלה וכתב לה "עשית חסימה תשאירי אותה, באלוהים אשבור לך את הפלאפון, שום דבר אל תעני, מבטיח לך אשבור אותו, ואשבור לך את הראש גם, בא אלייך לעבודה צאי החוצה אני אצלך בעבודה, אני אראה לך" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. בהמשך לאחר שליחת ההודעה, הגיע הנאשם למקום עבודתה. כשיצאה המתלוננת ממקום עבודתה והבחינה בנאשם, איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה: "שרמוטה למה את חוסמת אותי, אני אזיין אותך אני אראה לך" בכוונה להפחידה ואז עזב את המקום. לאחר מכן, סמוך לשעה 12:00 נסעה המתלוננת מקיבוץ סער לקיבוץ בצת והבחינה בנאשם עוקב אחריה עם רכבו, המתלוננת המשיכה בנסיעתה למקום עבודתה במושב בצת. במעמד זה, יצא הנאשם מרכבו ובעודה יושבת ברכבה, פתח את דלת הנהג והחל לתקוף אותה בכך שאחז בידה וסובב אותה מאחורי גבה, תוך שהוא מכה במתלוננת באגרופים בגבה, בכתף ימין ובאוזן שמאל. בתגובה למעשיו של הנאשם, יצאה המתלוננת מהרכב במטרה להימלט מהנאשם. הנאשם נכנס לרכבו והחל לנסוע במהירות לעבר המתלוננת, כך שנאלצה להסתתר. במעמד זה, כאשר הבחינו שני אנשים במתואר והפצירו בנאשם לחדול ממעשיו, איים הנאשם על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופם בכך שאמר להם: "זה לא עניין שלכם אוי ואבוי לכם, זה לא עניין שלכם, אם מישו מתערב בזה עניין שלנו, זה הסוף שלכם".

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת סימן כחול ביד ימין וביד שמאל וסימני שריטות.

האירוע השני המתואר בכתב האישום הוא אירוע כשנתיים עובר למועד המתואר, במועד שאינו ידוע לתביעה, בישוב טמרה, בביתה של המתלוננת ועל רקע רצונה של המתלוננת לסיים את הקשר עם הנאשם, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה אותה במכות אגרופ בפניה ובמצחה עם רגליו, בעוד המתלוננת שרועה על הרצפה וכתוצאה

מכך נגרמו למתלוננת סימנים כחולים בעין ובפניה, במצחה ובידיה.

בבקשת המעצר נטעם כי למבקשת ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב ובכלל זה דוחות פעולה ומזכרים של השוטרים, עדות המתלוננת, לוחות תצלומים ותעודה רפואית, עדויות עדי ראיה שצפו באירוע ותצלומי הודעות טקסט ששלח המשיב למתלוננת.

עוד נטען בבקשה כי מתקיימת בעניינו של המשיב עילת מעצר של מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים") וכן מכוחו של סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, שכן מדובר בעבירת אלימות כלפי בן משפחה.

המבקשת טענה עוד בבקשתה כי למשיב גיליון הרשעות קודמות מכביד, הכולל הרשעות בעבירות אלימות וסמים, והוא אף ריצה תקופות מאסר ממושכות בעברו.

בדין שבפני חזרה באת כוח המבקשת על הבקשה וביקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים. עוד ציינה באת כוח המבקשת כי המבקשת מתנגדת להפניית המשיב לקבלת תסקיר מעצר וכל זאת בשל מיהות העושה וכן בשל מהות המעשה. באת כוח המבקשת הפנתה לראיות המצויות בתיק ועדויות המתלוננת עצמה ועדויות עדים נטרליים וטענה כי מתיק החקירה ניתן ללמוד על אובססיביות של המשיב כלפי המתלוננת ולנסיבות כמפורט בעובדות כתב האישום לגבי האירוע הראשון וכן לגבי האירוע השני. לענין האירוע השני הפנתה באת כוח המבקשת את בית המשפט לתמונות הקשות המצויות בתיק החקירה וטענה כי לא ניתן לתת אמון בגרסתו של המשיב לפיה אנשים אחרים הם אלה גרמו לפגיעותיה, וכי לו עצמו אין כל קשר אליו. בנוסף, הפנתה באת כוח המבקשת לגיליון הרשעותיו הפליליות של המבקש וכן לעובדה שנדון זה מכבר בדצמבר 2016 בגין עבירה של החזקת אגרופן ונשפט ל - 2 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות שאותם עתיד היה להתחיל 25.5.17, עובדה שלטענת המבקשת מצביעה על זלזול בהחלטת בית משפט וכי תחת עינו הפקוחה של בית המשפט ותחת הממונה על עבודות שירות עבר עבירות חמורות.

בא כוח המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאירוע הראשון (המתואר בכתב האישום) ואולם לגבי האירוע השני המתואר אשר התרחש כשנתיים עובר למועד האירוע השני טען בעיקר כי טענתו של המשיב לא נבדקה. לגבי עבירת האיומים טען בא כוח המשיב כי מדובר באיומים שאינם ברף העליון וכי האיום נעשה באמצעות מסרונים. לענין עבירת האלימות טען הסניגור כי ככל הנראה עד הראיה בשם ראסם יאסין לא הבין את המתרחש וכי מהמקום שבו עמד לא יכול היה להבחין אם יש ביניהם מכות או חילופי דברים תוך הנפות ידיים וכי בכל מקרה אין מדובר על אלימות קשה. לטעמו של הסניגור מדובר בגרסה מול גרסה.

לענין העבירה המיוחסת למשיב לפני כשנתיים, טען הסניגור כי המשיב מכחיש את מעורבותו באירוע זה וטען כי לפני כשנתיים הותקפה המתלוננת על ידי אחרים וכי אירוע זה נחקר על ידי המשטרה וקשור לסכסוך של בנה עם אחרים. הסניגור מלין על כך, שלא נבדקה טענתו של המשיב וגרסתו לענין אירוע זה חרף העובדה שהאירוע נחקר על ידי משטרת ישראל.

לענין עברו הפלילי של המשיב, ציין הסניגור כי מדובר ברישום שברובו ישן וכי עבירת האלימות הממשית של מרשו היתה בשנת 1991, אין לו עבירות אלימות במשפחה בעברו וכי מדובר בעבר פלילי שאינו מצדיק מעצר עד תום ההליכים.

באשר לעילת המעצר טען בא כוח המשיב כי קיימת מסוכנות כלפי המתלוננת בלבד וכי חלופת מעצר יש בכוחה לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו וכי תסקיר מעצר שיתייחס לעניין מסוכנותו של המשיב יכול לסייע בעניין שאלה זו.

לאור האמור, טען בא כוח המשיב כי יש לשחרר את מרשו לחלופת מעצר בית בבית אמו בפיקוח מלא של אחיו ואחותו שבכפר ג'דידה מכר וציין כי המתלוננת גרה בישוב טמרה ואיננה נכנסת לישוב ג'דידה מכר וזאת בשל הסכסוך של בנה עם אחרים. לחילופין כאמור, ביקש הסניגור מבית המשפט להפנות את המשיב לשירות המבחן על מנת שזה יבחן את חלופת המעצר המוצעת ומסוכנותו של המשיב.

המתלוננת התייצבה לדיון וביקשה לומר מספר דברים לבית המשפט ואמרה שהיא מכירה את המשיב 4 שנים וכי הוא אינו אדם אלים ובסך הכל רוצה עזרה. עוד ציינה כי יש משהו טוב במשיב וכי היא מצפה מעצמה וממשפחתו התומכת לעזור לו לקבל טיפול.

דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בתיק החקירה ושמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. כאמור, בא כוח המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה לגבי האירוע הראשון המתואר. אפנה לעניין הראיות לכאורה לעדות המתלוננת, עדויות עדי הראיה, דוחות הפעולה והמזכרים וכן לוח התצלומים וכן לגרסתו של המשיב עצמו אשר מודה בשליחת הודעות הטקסט למתלוננת ובאיומים עליה אך שולל כי תקף אותה.

לעניין האירוע השני המתואר בעובדות כתב האישום אשר אירע לכאורה שנתיים קודם לכן, אציין כי בית המשפט אינו נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או מהימנותם של העדים והדבר יתברר במסגרת התיק העיקרי. הדגש בשלב זה, נוגע לקיומו של פוטנציאל ראייתי, אשר בכוחו להתגבש, בסופו של ההליך המשפטי, לכלל ראיות מרשיות ואני סבורה שבשלב זה אכן יש ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב גם לעניין האירוע השני. לעניין זה ר' למשל בש"פ 1907/12 אבו מנה נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 5191/13 אבו חאמד נ' מדינת ישראל :

"...על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שמחומר החקירה תצמחנה בסוף המשפט ראיות אשר תתבססנה את אשמת הנאשם. אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבסס על החומר הראייתי לצורך הרשעת הנאשם - לא יעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו...לעומת זאת, אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשוטט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בהם, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה".

יצוין, כי ביום 18.5.17 נגבתה הודעה מן המתלוננת ובה ביקשה לבטל את תלונתה כנגד בעלה וכי היא סולחת לו על מה שהיה ולא רוצה ממנו כלום. עוד ציינה המתלוננת בתלונתה כי כל מה שמסרה בהודעתה הקודמת אמת וכי אף אחד לא הפעיל עליה לחץ לבטל את תלונתה.

אכן המעשים החמורים המיוחסים למשיב וכן עברו הפלילי של מעידים על מסוכנות הנשקפת ממנו. יתירה מכך, העובדה שלכאורה עבר עבירות חמורות נוספות עוד בטרם החל לרצות עונש של עבודות שירות בגין עבירה של החזקת אגרופן שנדון בגינה, מעידים אף הם על מסוכנות הנשקפת מהמשיב כלפי המתלוננת וכלפי הציבור כולו. אינני מקבלת את טענת בא כוח המשיב כי המסוכנות הינה כלפי המתלוננת בלבד. חלק מהאיומים שנשמעו על ידי המשיב הופנו לכאורה כלפי עדי הראיה שהיו עדים למתרחש.

עיון בעברו הפלילי של המשיב מלמד כי העבירה אשר נדון המשיב בגינה לעבודות שירות בוצעה ב-8.9.13. עוד עולה מהרישום הפלילי כי אכן עברו של המשיב מכביד וכי נישפט למאסר בפועל בשנת 2011 על עבירה שעבר בשנת 2010. יחד עם זאת בעברו אין עבירות כלפי בת זוג.

באשר לשאלת חלופת המעצר אשר מחויב בית המשפט לבדוק גם אם קבע כי מתקיימות ראיות לכאורה ומתקיימת עילת מעצר. הסניגור הציע חלופת מעצר בבית אימו של המשיב עם פיקוח של אחיו ואחותו כג'דידה מכר. לא נעלמו מעיני דברי המתלוננת בדיון וכן בקשתה לביטול התלונה, אך לא אוכל להיעתר בשלב זה לחלופה המוצעת על ידי הסניגור מבלי שתתקבל חוות דעת בעניין מסוכנותו של המשיב כלפי המתלוננת בפרט ומסוכנותו בכלל כלפי הציבור.

אשר על כן ובטרם אקבל החלטה סופית בעניין בקשת המבקשת לעצור את המשיב עד תום הליכים, יש מקום לאפשר לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר שיתייחס לחלופת המעצר המוצעת וכן למסוכנותו של המשיב.

לפיכך, אני דוחה את הדיון לקבלת תסקיר מעצר משירות המבחן למבוגרים. הסניגור ימציא את פרטי החלופה המוצעת על ידו לשירות המבחן על מנת שיבחן את החלופה וייתן דעתו למסוכנות המשיב.

המזכירות תמציא את פרוטוקול הדיון והחלטה זו לשירות המבחן למבוגרים.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ז, 01 יוני 2017, בנוכחות הצדדים.